

Bpest 1902. VIII. 7.

Tisztelt Tanár úr!

Nagyon népen közzöröm szives üdvözlését
 és az Allgem. megkülönb. számait. Kérem
 legyen tovább is figyelemmel tudományos katalo-
 gusom iránt. Bizony én egyelőre nem tudom,
 örüljek-e, sirjak-e. Voltaképen exiliumba
 megyek; his várakozó hiszseni emberek köze.
 Sokáig nem tudom majd elfelejteni a Bristol-t.
 S örökké vágyódni fogok az ön - igaz hogy
 krosszi s többször megismételt - kedves vidám
 s tanulmányos anekdotái után. Most majd
 szentes ember lenek, mert nem tess, a kit minni
 utalan félbeszakítsak. S hiányozni fog ön.

a mester, a kitől mintig tanulni vala-
mit. Csak annyiban lesz még tisztelet a
vadás, mert most már lassan kezdődöm,
lévén most itt ezáltal elárultam a nagy vá-
rosban. Már készültök az előadásokra s olvasom
az öreg Kumpfay régi irásait, de mondom,
hogy nem szolgálhat valaminek nagy igazságtal-
ságra. Henny s mekkora együgyűség!
Remegve gondolok a jövőre, mikor majd az
en irásaimat forgatja valaki a keze nemse-
lektől. Hígya tudomány és a nyelvészet!
Egy-egy korosabbban mindezt elhiszem az em-
berék, még a legelgátlhatóbbak is.
Pedig az öreg még mennyire felülmúlta⁴ kortár.

sait, Guccort, Tógarasit, Kallagit. De mi
nem is tudunk soha semmit, a mi itt
elbűvölünk, a helyett hogy Istennél a nagy
világban. Erő is bámulni tud, a ki e részen
minket nem is volna magyar ember s igazán
most Kartmannit. A munkáját majd költeni
keze től. Feljegyzés a történeti külső
típus s k. nejeinek s en orvartok imétek,
kifejezve közeletemet

tisztelettel barátság

Kilian király